

samtlige Banker her i Landet i en forholdsvist kort Tid.

Den højtærede Minister fremhævede, at denne Godkendelse fra Bankinspektørens Side vilde noget lettes derved, at man fik indført Revisorer, valgte af Ministeriet, idet man derigennem havde en stadig Kontrol fra Bankinspektørens Side med de paagældende Banker. Hvorvidt man nu vil opnaa denne Kontrol, skal jeg ganske lade ligge, idet jeg paa mit Partis Vegne maa gaa imod Bestemmelsen om, at Ministeren skal udvælge den ene Revisor. Vi finder det uheldigt. Jeg skal ikke sigte nogen for, hvis Forslaget skulde blive gennemført, at ville besætte Revisorpladserne med Folk, som man specielt ønskede frem. Det vil jeg paa ingen Maade. Men man skal ikke indføre Muligheden for den Slags Ting. Jeg tror, at den højtærede Minister, hvis han skulde udnævne disse Revisorer, vilde gaa frem paa strengt saglig Maade. Men man skal ikke forøge Muligheden for Kritik, og jeg tror, at man paa anden Maade let vil kunne naa til samme Resultat, som Ministeren tilsigter, og som vi alle — føler jeg mig overbevist om — her paa Rigsdagen billiger: at der i Bankforhold kan blive den størst mulige Betyggelse.

Den Vej, man efter mit Skøn burde gaa, er at skærpe Betingelserne for Revisorerne. Lad os skærpe disse Betingelser i meget høj Grad. Jeg skal i saa Henseende være villig til at gaa endog meget vidt. Men lad det vedblive at være, som det hidtil har været, at Bankerne gennem deres Generalforsamlinger vælger, hvem de vil have til Revisorer.

Efter Lovforslaget skal for Fremtiden en Bank ikke kunne gaa Fallit — ja, det vil sige, det er nu ikke saa helt sikkert, for det ser ud til, at blandt de utallige Dispensationsbeføjelser, som den højtærede Minister faar efter Lovforslaget, er ogsaa den, at hvis det behager Ministeren, kan han ganske undtagelsesvis lade en Bank gaa konkurs. Naa, det er maaske ikke Meningen; men saaledes som Lovforslaget nu er formet, er der dog denne Mulighed. Jeg erkender, at ved Sammenbrud af saa store Institutioner som Diskontobanken og lignende kan det have en vis Betydning, at man vælger en anden Form for Likvidation end Konkurs; men jeg maa samtidig tilføje, at man sikkert i nogen Grad overvurderer Fordelene ved en Likvidation. Der har væsentligt været to Grunde til at forlade Konkursvejen, dels at man hurtigere faar en Opgørelse

af det sammenbrudte Bo, dels at det kan lykkes at fremskaffe mere Dividende til Kreditorerne. Hvad nu angaar Hurtigheden, saa tror jeg ikke, at man skal lade sig forlede til den Anskuelse, at en Likvidation altid er saa hurtig. Det gaar med Likvidationer som med Konkursbehandlinger: de *kan* forløbe hurtigt, men de kan sandelig ogsaa tage overordentlig lang Tid. Hvis jeg ikke tager fejl, har vi endnu Fornøjelsen af Likvidationen af de i 1908 sammenbrudte Banker; det er endnu ikke lykkedes at komme til en definitiv Afslutning heraf. Jeg ved ikke, hvor længe Diskontobanken vil komme til at eksistere, men man kan dog befrygte, at det ogsaa for denne Banks Vedkommende kan tage meget lang Tid. Jeg tror altsaa ikke paa, at man paa Forhaand kan sige, at en Likvidation fremskafter et *hurtigere* Resultat. At den kan fremskaffe et *bedre* Resultat, er muligt, men man er jo med Hensyn til Konkursbehandlinger noget tilbøjelig til at dømme efter Resultaterne uden at tage Hensyn til, at efter at vi har faaet Akkordinstituttet, baade selve Tvangsakkorden udenfor Konkurs og de frivillige Akkorder, som har vundet meget stort Indpas, ikke mindst gennem de forskellige Brancheforeninger, der er indført, er det sandelig de sølleste Tilfælde, der kommer til Konkursbehandling; det er Tilfælde, hvor der paa Forhaand næsten ingenting er at gøre, og derfor maa Resultatet af Konkursbehandlingen ganske naturligt blive ret pauvert. Man har i tidligere Tilfælde af Bankkrak benyttet sig af den Udvej, Konkursloven aabner, ekstraordinære Skiftekommissarier, og saa vidt jeg ved, har denne Form for Behandling vist sig at være ret tilfredsstillende.

I hvert Tilfælde, den foreslaaede Form for Likvidation tiltaler mig ikke. Der er ved den i vidt Omfang givet en afgørende Myndighed til Ministeren. Skal man endelig fastslaa i Loven, at Likvidation i alle Tilfælde skal indtræde, bør Formerne for Likvidation være ganske anderledes fastlagt, end de er i Lovforslaget. Eksempelvis nævnes der i Lovforslaget, at der blandt Likvidatorerne skal være en Repræsentation saavel for Indskydere som for Aktionærer; man har ganske glemt Kreditorerne, uagtet jeg dog synes, at Kreditorerne i givet Fald havde et berettiget Krav paa at blive optaget i Likvidationen.

Tilbage blandt Enkeltighederne har jeg saa kun at tale om Krisefonden. Jeg tror nok, at blandt de ubearbejdede Tanker, der har fundet Udtryk i dette Lovforslag,